

ÉDES ANYAFÖLDEM: EURÓPA

kezője az igaz. Az elmúlt száz évben a kelet-európai régióban volt a legnagyobb népmozgás, szinte valamennyi nemzet átélte

egyszerre a bevándorlást, betelepülést más nemzetek által, és a kivándorlást, kitelepülést saját „szállásterületéről”, nemzetéből. Itt változtak legtöbbet a határok, itt születtek és tűntek el államok. Egyszerre igaz az, hogy valakinek el se kellett hagynia faluját egész életében, és így is négy-öt állam polgára lehetett, másrészt milliókat pusztítottak el, akik helyébe más milliók érkeztek, s millióknak kellett egyetlen batyúval elindulniuk ismeretlen helyek felé. Radikálisan megváltozott városok és falvak népességi összetétele akár néhány év alatt. A lengyel, a magyar, a cseh, a szlovák, a horvát, a szerb, a román és az ukrán társadalmak zsigereiben van: területet, hazát, várost, falut és házat veszítettek vagy nyertek.

Valljuk meg, valóságos csoda, hogy eddig nem tört ki háború, népiirtás a Balkánon. Görögország, Macedónián, Szerbián, Horvátországon, Szlovénián keresztül vonul a többségükben muzulmán menekültek áradata. Mégis békeség van. Nincs nyoma civil erőszaknak. És a hatóságok is igyekeznek visszafogni magukat. Ne mondjuk, hogy a balkáni népeknek nincs tapasztalatuk az iszlámmal való együttélésről: ha vannak európai népek, akik erről igazán tudhatnak, a Balkán népei azok. Több száz éves iszlám uralom után, pokoli népiirtások, exodusok földjén járnak a menekültek. A

XX. században egymást érték a latin keresztény, görögkeleti és mohamedán, illetve az etnikumok közötti véres háborúk.

Azok a görögök, akiknek a muzulmánok esküdt ellenségei voltak, és akik háborút viseltek Törökországgal Ciprusért, száz és százezer muzulmánnt viszonylag békésen kezelnek: senki nem támadja meg őket, senki nem tesz ki Görögországban plakátokat, hogy ne vegyék el a munkájukat. Azok a szerbek, akik nem is olyan régen Srebencában, és más boszniai falvakban és városokban, muzulmánok ezreit gyilkolták le, akik élet-halál harcot folytattak a muzulmán albánokkal Koszovóért, most meglepő jámborságot tanúsítanak. Azok a horvátok, akik alig kevesebb háborús bűnt követtek el Boszniában, ugyancsak tartózkodnak az erőszaktól. És ez a gazdasági válság mélyes depressziójában lévő Görögországban történik. Még rosszabb állapotban él, nyomorultul szegény Macedónia, Bulgária és Szerbia. Jajgatnak segítségért, kérnek pénzt, logisztikát, mindent Európától – joggal –, de nem indítanak keresztes hadjáratot az iszlám ellen, nem rontanak a menekülteknek. Tudják, hogy miért menekülnek, akik menekülnek – ők is ezt tennék, ezt tették, sőt, ezt teszik.

Vérben és könnyben tanulták meg, amit a mi népünk is tud, csak vezetői nem, hogy lehetsz te erős, de mindig lesz nálad erősebb. Állíthatsz kerítést, de a kerítést áttörik. Építhetsz falat, de a falat lerombolják. Ha egymilliárd-hatszázmillió muzulmán népességgel állsz szemben, akkor jobb,

ha a harc helyett a megbékélés, kitaszítás helyett az együttműködést választod. Mert a te hősi Orbánod, Kaczynskid, Ficód nem lesz ott, csak te, amikor az ártnakokkal, a gyengékkel, a védelemre képtelenekkel szembe kell nézned, embertelenségnek meg kell fizetni az árát. Kerítsd magad – te leszel, aki nem tud jönni!

Tudom én, hogy Orbán Kaczynski lelkünk mélyebb gondokahúrjain játszanak. Apák, akik még az Osztrák–Magyar Monarchia állampolgáraként születtek egy székely faluban, átélhetik, hogy amikor hazament, francia próbált magyarázkodni a határon, hogy hol is van otthon. Kolozsváron született anyám még kizárólag magyarul értekezhetett városában, és én gyerekként a Majális utcaiban egyetlen román kislánnyal találkoztam, az is magyarul csacságot. Ma román város. A vajdasági falvakban és kisvárosokban 1991-93-ig, a délszláv háborúig magyar és horvát férfiak és nők éltek együtt a szerbekkel. Ma ott Koszovóból menekült szerbek élnek – a magyarok és a horvátok pedig a nagyvilágban. Amikor 2014-ben ukránok húzódnak át a lengyel határon, melyik lengyelnek jutna az eszébe: te, ti foglaltok el az apám, nagyapám földjének házáat, uraskodtatok a mi Kresimben. Ne gondolják, hogy Witold nem Vilnius, Łwów nem Lviv, hogy lengyelnek lenni kiüzetés jelent. Lengyelország a lengyelké! Rajtunk itt magyarok és csahok uraskodtak, nekünk szlovákoknak bejárásunk se volt – hanem zik szlováku. Végre megvan otthonunk és a hazánk – már csak a szírek hiányoznak! Nem elég, hogy itt vannak a falvainkban a tudja honnan jött cigányok?!

De bevándorlók is vagyunk. Miféle haza ez még? E bezárkózó, tekintélyelvű, mindenkitől rettegő Magyarország. Miféle anyaföld ez? Mindannyiunk Párizsa – Európa, édes anyaföldem. Miközben ezt írom, iszlám radikálisok egyetlen éjszaka 129 ártatlan embert ölnek meg Párizs utcáin. Ugyan hová mennék, bújnák előlük? A szélsőséges radikálisok nemcsak párizsiakat mészároltak le, de megsemmisítették száz- és százezer szír, iraki, afgán, eritreai muzulmán, keresztény és nem hívő vándor álmát: a befogadó Európát. Könnyen lehet, hogy a párizsi halottakkal eltemetjük Merkel becsületos nyitását, Ferenc pápa keresztényi üzenetét, és leszünk erőd-Európa, benne sok millió Orbánnal, Kaczynskival, Ficóval, Le Pannel. Feladjuk a szabadság, az egyenlőség, a testvériség, a szabad szó és a nyitottság elveit, az emberarcú Európa álmát. Szélsőséges radikalizmusra szélsőséges állami radikalizmussal válaszolunk: ártatlan menekülteken állunk boszszút.

Értem a félelmet. Én is át gondoltam ezen az éjszakán, hogy rokonaim és barátaim közül ki lehet Párizsban, kit kell féltennem. Mi magyarok, kelet-európaiak többször is megtapasztalhattuk: van okunk a rettegésre. Felszínesen nézve Nyugatról a kelet-európai társadalmak zárt rendszerek, ezért érte őket váratlanul a tömeges népvándorlás. Valójában az ellen-

Miféle haza ez még? E bezárkózó, tekintélyelvű, mindenkitől rettegő Magyarország. Miféle anyaföld ez? Mindannyiunk Párizsa – Európa, édes anyaföldem. Miközben ezt írom, iszlám radikálisok egyetlen éjszaka 129 ártatlan embert ölnek meg Párizs utcáin. Ugyan hová mennék, bújnák előlük? A szélsőséges radikálisok nemcsak párizsiakat mészároltak le, de megsemmisítették száz- és százezer szír, iraki, afgán, eritreai muzulmán, keresztény és nem hívő vándor álmát: a befogadó Európát. Könnyen lehet, hogy a párizsi halottakkal eltemetjük Merkel becsületos nyitását, Ferenc pápa keresztényi üzenetét, és leszünk erőd-Európa, benne sok millió Orbánnal, Kaczynskival, Ficóval, Le Pannel. Feladjuk a szabadság, az egyenlőség, a testvériség, a szabad szó és a nyitottság elveit, az emberarcú Európa álmát. Szélsőséges radikalizmusra szélsőséges állami radikalizmussal válaszolunk: ártatlan menekülteken állunk boszszút.

Értem a félelmet. Én is át gondoltam ezen az éjszakán, hogy rokonaim és barátaim közül ki lehet Párizsban, kit kell féltennem. Mi magyarok, kelet-európaiak többször is megtapasztalhattuk: van okunk a rettegésre. Felszínesen nézve Nyugatról a kelet-európai társadalmak zárt rendszerek, ezért érte őket váratlanul a tömeges népvándorlás. Valójában az ellen-

HÓCIPÓ

SZATIRIKUS KÉTHETILAP
ANDRASSEW IVÁN (1952–2015)
BRENNER GYÖRGY (1939–1993)
BONCZ GÉZA (1944–2000)
DÉRI JÁNOS (1951–1992)
GRAUSZ PÉTER (1946–1996)
LEHOCZI ISTVÁN (1950–2007)
LEHOCZI KÁROLY (1957–2012)
Alapította: FARKASHÁZY TIVADAR,
GÁTI LÁSZLÓ, KÁRPÁTI MIKLÓS,
DR. T. KÉZI G. ANDRÁS (1942–1998)

Főszerkesztő: FARKASHÁZY MIMI
Főmunkatárs: MEGYESI GUSZTÁV,
MAJLÁTH MIKES LÁSZLÓ,
PARA-KOVÁCS IMRE,
TRUNKÓ BARNABÁS
Fotórovat: VÖRÖS SZILÁRD
Rajzolók: FENEKOVÁCS, JELENSZKY,
MARABU
A HÓCIPÓ honlapja: www.hocipo.hu
Internetszerkesztő:
FARKASHÁZY BENEDEK

Számitógépes tördelés:
SZÉKEL YHIDI ICA, VERES LAJOS
Korrektúra: HORVÁTH ÁGNES
Felelős kiadó: A KFT. ÜGYVEZETŐE
KIADIA A HÓCIPÓ KFT.
Szerkesztőség és kiadó:
1399 Bp., Pf. 649.
Telefon: 483–2660, 483–2661
Fax: 483–2662
E-mail: hocipo@hocipo.hu
Nyomda: OLÁH NYOMDAIPARI KFT.
Felelős vezető: OLÁH MIKLÓS
e-mail: olahnyomda@olahnyomda.hu

Terjesztés: EUROKRIS BT., Magyar Lap-
terjesztő Zrt., regionális részvénytársaságok, alternatív lapterjesztők.
Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta
Hírlap Üzletága 1089 Bp Orczy tér 1.
Előfizethető a postákon, a kézbesítők-
nél, faxon: 303-3440
e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu
További információ: 06-80/444-444
Előfizetési díjaink belföldi címre:
egy évre: 7920 Ft, fél évre: 3960 Ft,
negyed évre: 1980 Ft

Külföldről befizethető a HÓCIPÓ Kft.
Kereskedelmi és Hitelbank Rt.-nél
vezetett számlájára: (IBAN) HU56
1040 4089 2163 6684 0000 0000
Előfizetési díj európai címre,
egy évre: 120 EUR, tengerentúlra,
egy évre 150 EUR vagy 200 USD
Rendszergazda:
felhasználóbarát.hu
ISSN 0865–199X
Fotóink aláírásai a képzelet szü-
ményei. Nem a képeken látható sz-
mélvek mondták

roké, Hadikfalvától és Istensegíttől idáig kergetett bukovinai széke-lyeké a Baden-Württembergbe kitelepített kakasdi sváb család háza, istállója, kertje. Mi, keletről jött lengyelek települtünk be az elkergetett németek helyére Gdanskba/Danzigba, Wrocławba/Breslauba, mi, csehek Karlovy Varyba/Karlsbadba és a hárommillió német kihűlő nyomába. Mi, ukránok és oroszok jöttünk a megölt zsidók, az elkergetett lengyelek és németek helyére Lvivbe/Lembergbe. Mi, románok lakunk a szászok, magyarok, zsidók helyén. Mi, horvátok kerülgetjük az elaknásított és elhagyott szerb falvakat.

Ki ne tudná itt, hogy milyen a menekülés, határon átszűrés, útlevele várás, idegen nyelvű durva megalázás?! Amikor dédanyám kisebbik lányával, Flórával, 1920-ban Kisbaconból elindulva nekivá-gott a román-magyar zöldhatárnak, kétszer csípték el a román tá-bori csendőrök. Harmadszorra, ki-lométereket gyalogolva szántóföl-deken az éjszakában, kúszva-mászva árkokban a hajnal idején, hogy észre ne vegyék, így jutott át. Meg-érkezett a rémképeket látó, öngyil-kosságot fontolgotó Elekecskéjé-hez, Benedek Elekhez – családunk első menekültje. Kétszáz ezer ma-gyar jött a nyomába. És ha anyám nem vándorol ki a romániai Ko-lozsvárról 1947-ben apám kedvéért Magyarországra, akkor aligha ír-hatnám ezt a cikket. Nem segítet-tem, segítettük azokat, akiknek si-került „átsírulniük” a zöldhatáron a nyolcvanas évek végén? Miként segítettük azokat a vajdasági ma-gyar, de szerb fiúkat is, akik a délszláv háború idején Magyaror-szágra szöktek.

A tegnapi, mai és holnapi kelet-európai rémületet fokozza, hogy Jászládányban vagy Galgamácsán az apának és anyának szembe kell néznie azzal, hogy lánya a távoli Londonban egy pakisztáni fiúval él, és unokái úgy néznek ki, mint az általa megvetett cigányok. Tagadja ki őket? Vagy simogassa meg a ragyogó fekete szemű, rá va-lahogy mégis hasonlító fiúcska fejét? Fogja kezén a kislánykát, és menjen végig vele a falun? És a lengyel Radomban, templomba menet, mit mondjon a szomszéd-asszonynak, vagy a templomban a papnak, ha orvos fia Koppenhágá-ban elvett egy szíriai mohamedán

lányt? Mi lesz, ha a litván lányom egy perzsával élve bekerül a mohamedán közösségbe, és mohamedán törvények szerint kell majd élnie? Hogyan fog élni? Hogyan szabadítom ki onnan? Ki és mi lesz az én kicsi unokám? Milyen nyelven fogok vele beszélni? Mi lesz a nemzetisége? Hite? Mit szól majd a kereszthez a falunkon? Mitől lesz lengyel? Mitől lesz magyar? Mitől lesz litván? Erről éppoly kínosan nem beszél senki, mint korábban, ha a falu előtt azért szégyenkezett, mert katolikushoz ment protestáns létére, vagy zsidó lányt vett el keresztényként. Mi a helyes viselkedés? Befogadás? Együttműködés? Ki ad nekem erre választ?

Talán egymillió szír, iraki, afgán jön Európába. Akarnak-e szírek és irakiak, afgánok és pakisztániak lenni? Szeretnének-e mohamedánok maradni? Ki tudja. Félmillió magyar, két és fél millió lengyel, kétmillió-kétszáz ezer román, félmillió bolgár él most Nyugat-Európában, nem beszélve a litvánok, lettek, észtek százezreiről. Elvesztetted, elvesztettük őket? Vagy nyertünk? Akarnak ők még magyarok, lengyelek, románok, bolgárok, egyáltalán kelet-európaiak lenni? És mi szeretnénk-e, hogy azok legyenek? Jó itt nekik? Mit keresek én ebben az országban? Ezen a kontinensen? Ezen a földön? Édes anyaföldemen. Ahogy Benedek Elek írta: „Már tudom, hogy hátam mögött ismét víz, előttem tűz. Megint menekülünk a víz elől s be-lerohanunk a tűzbe.”

Ahogy hallom, Saint-Denis-ben megint puskaropogás: pak-pak, pakpakpakpak. A nyolcszázhuszonháromezer-harmincnyedik menekültet, egy 14 éves szíriai fiút, még éppen kihúzták Leszbosz mellett a jéghidegen hullámozó halál-tengerből. Hajnal, ahogy Zbigniew Herbert leírja, Párizsban és Leszboszban, Budapesten és Európában: „Hajnal előtt a legmélyebb pillanatban megszólal az első hang, egyszerre tompa és éles, akár egy kés koppanása. Aztán percről percre erősödő neszezés vájja az éjszaka törzsét. / Úgy tetszik, semmi remény. / Ami küzd a fényért, halálosan törekeny. / S amikor a horizonton feltűnik a fa véres metszete, valószerűtlenül nagy és csakugyan fájdalmas, ne felejtjük el áldani a csodát.”

Lengyel László